

Til medlemmerne af Folketingets Sundhedsudvalg, Socialudvalg og Retsudvalg

Undertegnede medlem af bestyrelserne f LAP Region Hovedstaden,
LAP Nordsjælland, LAP repræsentant i Gennembruds Projektets styregruppe og
Filipine Projektet Region Hovedstaden.

Bo Steen Jensen
zentao@oncable.dk

Ønsker hermed at fremsende, til Deres venlige orientering, følgende
memorandum på baggrund af bl.a. udtalelser i Ekstra Bladet.

Det er med nogen bestyrtelse jeg registrere forskellige ordførers udtalelserne til
EB, i forbindelse med Sophie Löhder's tanker til kommende forslag omkring
begrebet "Frivillig Tvang"

Jeg vil i første omgang helt forbigå at begrebet er en etymologisk anakronisme,
idet to hinanden modstridende begreber ikke ved sammensætning opnår en ny
betydning, men ophæver sine respektive betydninger.

Derimod vil jeg henvise til:

Ad 1 Der findes faktisk allerede de fornødne redskaber i lovgivningen. Men de
kommer ikke i relevant funktion grundet mangler i samspil.

En ting som blandt andet Filipine projektet er et udtryk for. Et projekt der netop
har fokus på ovennævnte mangler i kommunikationsfladerne mellem de
involverede personalegrupper.

Indsætter et citat fra Region Hovedstadens visions hefte "Personer med psykisk
sygdom der begår kriminalitet". I afsnittet **Samarbejde og sammenhæng** skrives
følgende:

" Regionerne er på baggrund af havarirapporterne blevet kritiseret for, at der
udarbejdes for få udskrivningsaftaler/koordinationsplaner.

- **Regionerne vil udarbejde udskrivningsaftaler/ koordinationsplaner for alle retspsykiatriske patienter, der har begået personfarlig kriminalitet og for de patienter, hvor det skønnes hensigtsmæssigt.**

Som det fremgår af regelsættet omkring udskrivningsaftaler, er der tale om et samarbejde mellem mange aktører. Uheldigvis oplever medarbejderne på de psykiatriske afdelinger gang på gang at måtte bruge uforholdsmæssig meget tid på at arrangere og afholde møder med andre involverede myndigheder/aktører. I visse tilfælde oplever man, at repræsentanterne for kommunerne møder op uden fornøden kompetence til at træffe beslutning omkring visitation og anden form for opfølgende indsats i socialt regi

I andre tilfælde oplever man, at de kommunale repræsentanter helt udebliver fra møderne.

De psykiatriske afdelinger oplever derfor processen omkring udskrivningsaftalerne som bøvlet, og nogen gange endda spild af personaleressourcer. Der synes at mangle en klar sammenhæng mellem de psykiatriske afdelingers ansvar for planernes tilblivelse og det tilsvarende indhold i planerne. Som konsekvens undlader man ofte at udarbejde udskrivningsaftaler i situationer, hvor patientens behov ellers tilsiger en aftale.

En anden konsekvens er, at færdigbehandlede patienter ikke kan udskrives rettidigt.

For at kvalitetssikre arbejdet med udskrivningsaftaler/koordinationsplaner er der behov for at etablere en organisatorisk ramme inden for psykiatrien, der kan sikre god og rettidig inddragelse af alle relevante parter og myndigheder.

Heri indgår en styrkelse af de administrative og sagsbehandlende funktioner i psykiatrien.

- **Der skal tilføres økonomiske ressourcer til udarbejdelse af flere udskrivningsaftaler og etablering af det nødvendige organisatoriske set-up**

Desværre ser ud som om at de fornødne, og for brugeren nødvendige, samspil mellem behandlingspsykiatrien og de socialpsykiatriske og andre i serviceloven nedfældede omsorgstiltag ikke fungerer efter loven ånd, for ikke at sige bogstav. Dette er muligvis baggrund for at Servicestyrelsen for tiden er ved at kortlægge kommunernes udmøntning af berørte lovområder. En kortlægning der er fremkaldt af oplevelsen af, at for mange kommunerne alt for ofte bruger hvad man desværre nærmest må kalde discount opfyldelse af deres lovbestemte forpligtelser.

Ad 2 Følgende citat må også forundre:

” Der er også en sundhedsfaglig argumentation for at sørge for, at patienterne får deres medicin, fordi det ødelægger hjernen, når man får psykoser, siger DF-sundhedsordfører Liselotte Blixt.”

ikke mindst fordi der findes mindst lige så mange videnskabelige belæg, såvel nationale som internationale, for, at medicinen ødelægger ikke bare hjernen, i sig selv slemt nok, men også giver op til flere livstruende somatiske og fysiurgiske bivirknings skader.

Ad 3 Brugerorganisationen LAP har i årevis ønsket en relevant og adækvat forskning i årsagskæderne bag påstanden ” Patienterne ophører med at deres

medicin fordi de mangler sygdomsforståelse". I mine øjne et postulat der stadig savner videnskabeligt grundlag. Et postulat bliver ikke et bevis udelukkende via gentagelse, samt forkorter livet.

Der er ikke tvivl om at bl.a. den manglende politiske vilje til at sørge for en økonomisk ansvarlig basis bære en del, for ikke at sige en meget stor del af skylden for, at de tragiske svigt opstår. Konstante sparrekraav giver ikke optimale forhold for udvikling af det sikkerhedsnet som kan være fornødent.

Derfor syntes det mig dybt problematisk, at man fra flere partiers side mener at udvidelse af muligheden for tvangsanvendelse skulle være en brugbar vej.

Det er tankevækkende, at man i Italien og Frankrig kan klare den psykiatriske behandling alene ad frivillighedsvej. Det skyldes formentlig, at man aldrig har haft muligheder for tvangsindgreb. Og man derfor har været tvunget til at udvikle redskaber, som fungerede på disse vilkår.

For mig at se er vejen frem mod en større sikkerhed, både for de mennesker der rammes af psykiske ubalancer (sygdomme) og for samfundet som sådan, kun noget der højere grad kan opnås, når og hvis de fornødne økonomiske rammer er til stede, og ikke mindst når og hvis de nødvendige paradigmeskift i personalegrupperne, som i fællesskab bære ansvaret for denne sikkerhed, udmønter sig i samarbejde/samspil.

Se venligst også nedenstående link

<http://politiken.dk/indland/article707634.ece>

Bo Steen Jensen

Provst Bentzons vej 25 I. mf.
2860 Søborg

39 69 33 88
zentao@oncable.dk